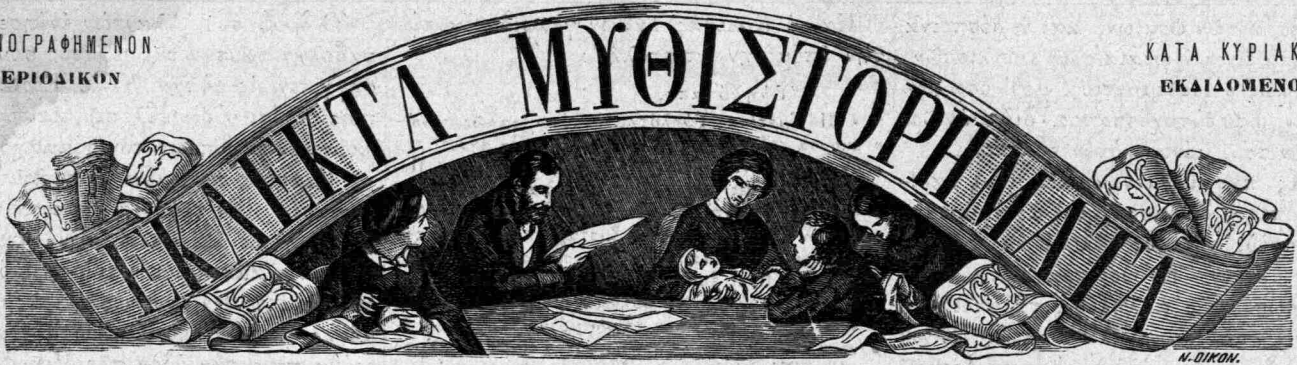

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η. ΔΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουραμένη Χανοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Αἱ δύο ἀδελφαί, διήγημα. — Ὁ Μάιος, εἰκὼν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, τὰς ἡπάρχαις 6, τὴν ἑξωτερικῆν 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ'εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσχημοῦ καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Εἰσῆλθεν εἰ, τὸν ὄγρον λίκκον, ἠρέυνησεν ἐπὶ τοῦ πτώματος, εὔρε την ἐπιστολήν. [Σελ. 220]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΚΑΛΙΔΟΥ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Ὁ Δελαμούλ ἀνταπέδωκεν αὐτῷ τὰ ἴσα, περιπτυχθεὶς αὐτὸν ἐγκαρδίως.

— Συγγνώμην, δέσποινα, εἶπεν, ἐπὶ τέλος ἀποταθεὶς πρὸς τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ, ἂν τὸ ὄνομά μου ἐτάραξεν ἐνίοτε τὰς θελκτικὰς ὑμῶν συνεντεύξεις. Ἀλλά, προσέθετο ῥίψκς βλέμμα ὑπεράτατου ἔρωτος πρὸς τὴν Μαργαρίταν, δὲν ἐξήρτατο ἀπ' ἐμοῦ νὰ σὰς ἐπανιδῶ ταχύτερον.

— Βλέπεις, εἶπε τότε καὶ ἡ Μαργα-

ρίτα, βλέπεις, Ἐρρικέττα. πῶς ἐκράτησα τὸν λόγον μου; Ἴδου αὐτός!

— Καὶ εἰς μόνας τὰς παρακλήσεις τῆς κυρίας δούκισσας ὀφείλω τὴν εὐτυχὴν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ Δελαμούλ.

— Εἰς μόνας τὰς παρακλήσεις τῆς, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ προσέθετο :

— Δελαμούλ, σοὶ ἐπιτρέπω νὰ μὴ πιστεύσης τίποτε ἀπὸ αὐτὰ.

Ἐν τούτοις ὁ Κοκονάς, ὅστις εἶχε δεκάκις ἤδη ἐναγκαλισθῆ τὸν φίλον του, πορευθεὶς ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Μαργαρίτας καὶ ἠσπᾶσθη τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Ὅποια εὐτυχία! εἶπεν ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ. Τώρα θὰ μὲ εὐρίσκης ὑποφερτὴν.

— Διὰ βολῆ! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Θὰ σὰς εὐρίσκω, ὡς πάντοτε, ἀξιολάτρευτον. Μόνον θὰ σὰς τὸ λέγω φαιδρότερος. Ἐπεθύμουν δὲ νὰ εἶχον ἐδῶ τριακοντάδα Πολωνῶν, Σαρματῶν καὶ ἄλλων ὑπερβορείων βαρβάρων, ὅπως τοὺς ἐξαναγκάσω νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι εἶσθε ἡ βασίλισσα τῶν ὠραίων.

— Ἄ! σιγά, σιγά, Κοκονάς, εἶπεν ὁ Δελαμούλ. Καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα;

— Δὲν ἀναιρῶ ὅ,τι εἶπον, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῷ ἡμειρώ-νος ὕφους. Ἡ δέσποινα Ἐρρικέττα εἶναι

ἡ βασίλισσα τῶν ὠραίων, καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα εἶναι ἡ ὠραία τῶν βασιλισσῶν.

Καὶ ὅμως ὁ Πεδεμόντιος, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγε, ἦτο εὐτυχέστατος, διότι ἀνεῦρε τὸν φίλον του, μόνον αὐτὸν ἔβλεπε.

— Ἄς πηγαίνωμεν, ὠραία μου βασι-
λισσα, εἶπεν ἡ δούκισσα, καὶ ἄς ἀφίσωμεν
τοὺς πιστοὺς τούτους φίλους νὰ συνομι-
λήσωσιν ὀλίγον. Ἐχουσι πράγματα ν' ἀ-
νακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους, τὰ ὅποια θὰ
βλάπτουν τὴν συνομιλίαν μας. Εἶναι
σκληρὸν δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ
ὅτι εἶναι τὸ μόνον μέσον, τὸ ὁποῖον δύνα-
ται νὰ θεραπεύσῃ ἐντελῶς τὸν κύριον Ἀννί-
βαν. Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν αὐτήν,
βασίλισσά μου, ἀφοῦ ἔχω τὴν ἀνοησίαν νὰ
ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν κακὴν κεφαλήν, ὡς λέ-
γει ὁ φίλος του Δελαμόλ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐψιθύρισε λόγους τινὰς
εἰς τὸ οὖς τοῦ Δελαμόλ, ὅστις καίτοι ἐπε-
θύμει νὰ ἐπανιδῆ τὸν φίλον του δὲν θὰ δυ-
σηρεστεῖτο ἂν ἡ ἀγάπη τοῦ Κοκονᾶς ἦτο
ἦσσαν ἀπαιτητικὴ... Ἐν τούτοις, ὁ Κο-
κονᾶς προσεπάθει νὰ φαιδρύνῃ τὴν Ἐρρι-
κέτταν, ὅπερ καὶ εὐκόλως κατώρθωσε.

Τότε αἱ δύο νεάνιδες μετέβησαν εἰς τὴν
παρκαλειμένην αἰθουσαν. Οἱ δὲ δύο φίλοι
ἔμειναν μόνοι.

Ὁ Δελαμόλ διηγήθη εἰς τὸν φίλον του
λεπτομερῶς τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ἐκεί-
νης, καθ' ἣν ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὸ
Λουῆρον καὶ δραπετεύσει ἐκ τοῦ παρα-
θύρου καὶ τὸ μέρος ὕπερ ὁ δουξ τοῦ Ἀλαν-
σῶν εἶχεν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἐνέδραν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κοκονᾶς. Αὐριον ἐγὼ
τοῦ τὰ ψάλλω.

— Ἡσύχασε, Κοκονᾶς, καὶ μὴ λησμονῆς
ὅτι ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια καὶ
ὅτι ταύτην τὴν νύκτα εἶσαι τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἄς νὰ χαθῇ αὐτὸς καὶ ἡ ὑπηρεσία
του. Τώρα ὅτε σὲ εὔρον, δὲν σὲ ἀφίνω
πλέον. Μένω ἐδῶ.

— Ἀλλά, δυστυχῆ, σκέψου. Δὲν εἶσαι
μεθυσμένος.

— Εὐτυχῶς, διότι ἂν ἤμην μεθυσμένος
θὰ ἐπυρόλου τὸ Λουῆρον.

— Ἀλλά, Ἀννίβα, ἔσο φρόνιμος. Ἐπί-
στρεψε ἐκεῖ κάτω. Ἡ ὑπηρεσία εἶναι
πράγμα ἱερὸν.

— Ἐπιστρέφεις καὶ σὺ μαζὺ μου;

— Ἀδύνατον.

— Σκέπτονται ἀκόμη νὰ σὲ φονεύσουν;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Εἶμαι πολὺ ἀσή-
μαντος διὰ τοῦτο. Ἐκείνην τὴν νύκτα οἱ
πρίγκηπες ἦσαν ἐν εὐθυμίᾳ.

— Καὶ τί κάμνεις;

— Ἐγὼ; τίποτε, περιφέρομαι καὶ δια-
σκεδάζω.

— Ὁραῖα! Καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὸ αὐτό.

— Τούλαχιστον, ζήτησε ἄδειαν.

— Ναί, ἀλλ' ὀριστικῶς.

— Τότε, γνωστοποίησε εἰς τὸν δουκά
ὅτι παραιτεῖται τῆς ὑπηρεσίας του.

— Αὐτὸ εἶναι δικαιοτάτον, καὶ θὰ τοῦ
γράψω.

— Θὰ γράψῃς εἰς ἕνα βασιλικὸν πρίγ-
κηπα;

— Ναί, με μέλει πολὺ διὰ τὰς ἐθιμο-
τυπίας.

Καὶ ὁ Κοκονᾶς λαβὼν γραφίδα ἔγραψε
τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

« Ὑψηλότατε,

« Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης, ἡ τόσῃ καλῶς γινώ-
« σκουσα τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, δὲν ἀγνοεῖ τὴν
« συγκινητικὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀρέστου καὶ τοῦ Πι-
« λάδου, ὅστινες ἦσαν δύο ἥρωες διάσημοι διὰ τὰς
« δυστυχίας καὶ τὴν φιλίαν των. Ὁ φίλος μου Δε-
« λαμόλ δὲν εἶναι ἦσσαν δυστυχῆς τοῦ Ὀρέστου
« καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἦσσαν τρυφερόκαρδος τοῦ Πι-
« λάδου. Ἐχει ἐπὶ τοῦ παρόντος μεγάλην ἀσχο-
« λίας ἀπαιτούσας τὴν βοήθειάν μου, ὡς ἐκ τούτου
« εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἀφίσω μόνον. Τοῦτου δ' ἔ-
« νεκα, καὶ χωρὶς νὰ ζητήσω αὐτὴν παρὰ τῆς Ὑμε-
« τέρας Ὑψηλότης λαμβάνω μικρὴν τινα ἀπου-
« σίας ἄδειαν, ἂν ἀποφασισμένον νὰ προσκολληθῶ
« εἰς τὴν τύχην του, δι' ὅ, τι καὶ ἂν συμβῇ. Ἡ Ὑ-
« μετέρα Ὑψηλότης ἐννοεῖ πόσον μεγάλη εἶναι ἡ
« βία, ἣτις με ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῆς, ὅθεν
« καὶ δὲν ἀπελπίζομαι ὅτι θὰ τύχω συγγνώμης καὶ
« ἐξαικολουθῶ νὰ ἦμαι μετὰ σεβασμοῦ

« τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότης;
« ταπεινότητος καὶ εὐπειθέτατος θεράπων

« ANNIBAS KOMES ΔΕ-ΚΟΚΟΝΑΣ

« ἀχώριστος φίλος τοῦ κυρίου Δελαμόλ ».

Ἀφοῦ ἐτελειώσε τὸ ἀριστούργημα τού-
το, ὁ Κοκονᾶς ἀνέγνωσεν αὐτὸ γεγονυῖα
τῆ φωνῆ εἰς τὸν Δελαμόλ, ὅστις ἀνύψωσε
τοὺς ὄμους.

— Ἐ! τί λέγεις; εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος
μὴ ἰδὼν, ἢ προσποιηθεὶς ὅτι δὲν εἶδε τὸ
κίνημα τοῦτο τοῦ φίλου του.

— Λέγω ὅτι Ὁ Ἀλανσῶν θὰ μᾶς χλευάσῃ.

— Τοῦτο πιστεύω, ὅτι εἶναι δι' ἡμᾶς
καλλίτερον ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς πνίξῃ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Τὸ ἐν ἴσῳ
δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἄλλο.

— Τόσῃ τὸ χειρότερον. Ἄς συμβῇ ὅ, τι
θέλει. Ἐγὼ αὐριον στέλλω τὸ γράμμα.
Ἀλλά, ποῦ θὰ κοιμηθῶμεν, ἐξερχόμενοι
ἀπὸ ἐδῶ;

— Εἰς τοῦ Λαουριέρου. Εἰς τὸν μικρὸν
ἐκεῖνον κοιτῶνα ὅπου, ἐνθυμεῖσαι; ἤθελες
νὰ με σφάξῃς πρὶν ἢ γεινώμεν Ὀρέστῃς καὶ
Πυλάδῃς!

— Καλὰ. Τότε θὰ στείλω με τὸν ξενο-
δόχον τὸ γράμμα μου εἰς τὸ Λουῆρον.

Ἀφνης ἠγέρθη τὸ ἐπίτοιχον καὶ δύο
γυναικεῖαι φωναὶ ἠρώτησαν:

— Καὶ λοιπὸν, ποῦ εἶναι ὁ Ὀρέστῃς
καὶ ὁ Πυλάδῃς;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, δέσποινα! ἀ-
πήντησεν ὁ Κοκονᾶς, ὁ Ὀρέστῃς καὶ ὁ Πυ-
λάδῃς ἀποθνήσκουσιν ἐκ πείνης καὶ ἔρωτος.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ κύρ-Λαουριέρος κατὰ
τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας ἔφερε πράγματι
εἰς τὸ Λουῆρον τὴν πλήρη σεβασμοῦ ἐπι-
στολήν τοῦ κόμητος Ἀννίβα δὲ Κοκονᾶς.

ΜΕ'

ΟΡΘΩΝ

Ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβαρρας καὶ μετὰ
τὴν ἀρνησιν τοῦ Ἀλανσῶν ἐγένετο ἔτι
στενότερος φίλος του. Ἐκ τούτου ἡ Αἰ-
κατερίνα ἐπέθετο ὅτι οἱ δύο ἡγεμονίδαι
συνωμότων. Ἠρώτησε περὶ τούτου τὴν
Μαργαρίταν, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ἀξία τῆς μη-
τρὸς τῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου πᾶσαι αἱ τῆς
Αἰκατερίνας ἀπόπειραι, ὑπῆρξαν ἀνευ ἀ-
ποτελέσματος. Ἀπελπισθεῖσα ἡ Φλωρεν-
τινὴ ἀπεφάσισε νὰ προσεταιρισθῇ τὸν υἱὸν
τῆς Φραγκίσκον, τὸν ὁποῖον ἤρξατο νὰ πε-
ριποιητῆαι μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς φιλο-
στοργίας.

Ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσῶν ἐνόησε αὐτὴν μετὰ
ταβολὴν ταύτην τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ προ-
σῆγγισεν εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ Ἐρρῖκος προσα-
ποιεῖτο ὅτι οὐδὲν ἔβλεπεν, καὶ ὡς ἀκατα-
σκόπευεν ἀγρόπνως τὸν σύμμαχόν του καὶ

Ἐκαστος περιέμενε τὴν ἀρμοδίαν πε-
ρίστασιν. Ἐν τούτοις, ἡμέραν τινὰ καθ'
ἣν ὁ ἥλιος ἐθέρμαινε τὴν ἀτμόσφαιραν,
ἀνὴρ τις κάτωχος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ
ράβδου ἐξῆλθεν ἐκ τινος μικρᾶς οἰκίας κει-
μένης ὀπισθεν τοῦ Ὀπλοστασίου καὶ ἐπο-
ρεύθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Μικρᾶς Μούσης.

Διελθὼν τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Ἀρτω-
νίου καὶ παρακάμψας τὰς τάφρους τῆς
Βαστίλλης, κατέλιπεν ἀριστερᾶ τὸ μέγα
βουλεβάρτον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον
τῶν Τοξοτῶν, οὗτινος ὁ θυρωρὸς τὸν ἐδέ-
χθη μετὰ μεγάλων ὑποκλίσεων.

Οὐδεὶς ἦτο ἐν τῷ κήπῳ. Ὁ ἀγνωστος
ἐκάθησεν εἰς μέρος τι ἀπόκεντρον βλέπον
πρὸς τὸ βουλεβάρτον. Ἀνοιχθέντος δὲ τοῦ
μανδύουτου, ἐφάνησαν δύο μακρὰ πιστόλια
ἐν τῇ ζώνῃ του, ἐν πλατῦ ἔγχειρίδιον καὶ
μακρὰ σπάθη. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ θυ-
ρωρὸς ἔφερεν αὐτῷ τωνατικὸν τι ποτόν,
ὅπερ ἔθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιόν του.

Ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ δέκα ἡδὴ λεπτῶν ἐκά-
θητο ἐκεῖ ῥοφῶν τὸ ἰατρικόν του, ὅτε αἴ-
φνης τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε φοβερὰν ἐκ-
φρασιν. Εἶχεν ἰδεῖ ἐρχόμενον ἐκ τινος ἀ-
τραποῦ, ἣτις νῦν ἀποτελεῖ τὴν ὁδὸν Νεα-
πόλεως, ἵππεα τετυλιγμένον ἐντὸς ποδή-
ρους μανδύου, ὅστις καὶ ἔστη πλησίον
τοῦ ἐκεῖ προμαχῶνος, περιμένων.

Ὁ ἀσθενὴς, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ
Μωρεβέλ, δὲν εἶχε συνέλθει ἔτι ἐκ τῆς ἐκ-
πλήξεως, ὅτε νέος τις φέρων περιβολὴν
ἀκολούθου ἦλθεν εἰς συνάντησιν τοῦ πρώ-
του ἱππέως.

Ὁ Μωρεβέλ ἐγνώρισεν ἀμφοτέρους, καὶ
ἐγένετο ὄλος ὦτα καὶ ὀφθαλμούς.

— Δύνασθε νὰ ὀμιλήσετε, κύριε, εἶπεν
ὁ Ὀρθων, διότι οὗτος ἦτο ὁ τὴν στολήν
τοῦ ἀκολούθου φέρων, οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Δεμουύ. Λάβε
τὸ γράμμα τοῦτο, καὶ πῆγαινε εἰς τὸν
κοιτῶνα τῆς κυρίας Σώθης. Ἄν ἦναι ἐκεῖ,
δός το εἰς αὐτήν, ἂν δὲν ἦναι, θές αὐτὸ
ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου. ὅπου συνήθως θέ-
τει τὰ ἰδικά του γράμματα ὁ βρασιλεύς.
Εἶτα περιμένει ἐν τῷ Λουῆρῳ. Ἄν σοὶ δώ-
σωσιν ἀπάντησιν, τὴν φέρεις εἰς τὸ μέρος
τὸ ὁποῖον γνωρίζεις. Ἄν δὲν σοὶ δώσωσιν,
ἔλθε νὰ με εὔρης εἰς τὸ μέρος ὅπου μένω.

— Ἐχει καλῶς! εἶπεν ὁ Ὀρθων.

— Ἐγὼ σὲ ἀφίνω. Μὴ σπεύσης δέ, δὲν
εἶναι ἀνάγκη νὰ φθάσῃς εἰς τὸ Λουῆρον
πρὸ αὐτοῦ. Πιστεύω δὲ ὅτι αὐτὸς λαμβά-
νει τὴν πρωίαν ταύτην μάθημα κυνηγίου
πητῶν. Πῆγαινε καὶ παρουσιάσου μετὰ
θάρρους. Τώρα εἶσαι καλὰ. Πῆγαινε νὰ
εὐχαριστήσῃς τὴν κυρίαν Σώθην διὰ τὰς
πρὸς σὲ περιποιήσεις τῆς, ἐνόσῃ ἦσο ἀ-
σθενὴς. Πῆγαινε, τέκνον, πῆγαινε.

Ὁ Μωρεβέλ ἠκροᾶτο, τοὺς ὀφθαλμούς
ἔχων ἀτενεῖς, τὴν κόμην ἀνωρθωμένην
καὶ τὸ μέτωπον καθιδρον Κατ' ἀρχᾶς
ἠθέλησε ἐξαγαγῶν ἐκ τῆς ζώνης του τὸ
πιστόλιον νὰ σκοπεύσῃ τὸν Δεμουύ, ἀλλ'

ἀνοιχθέντος τοῦ μανδύου του, εἶχεν ἰδῆ, ὅτι ἔφερον ἐν αὐτῷ πᾶσι καλλίστων θώρακων. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἡ σφαιρὰ του ἢ θὰ ἔραβδυνεσθαι ἐπὶ τοῦ θώρακος ἐκείνου, ἢ θὰ προσέβαλε μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἡ πληγὴ δὲν θὰ ἦτο θανατηφόρος, καὶ τότε ὁ Δεμοῦ εὐρωστος καὶ καλῶς ὠπλισμένος εὐκόλως θὰ κατέβαλλεν αὐτὸν πληγωμένον ὄντα καὶ ἀσθενῆ. Ὄθεν στενάζας ἐπανέθετο τὸ πιστόλιον εἰς τὴν ζώνην του.

— Ὅποιον δυστύχημα! εἶπε νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὸν φονεύσω ἐδῶ, χωρὶς μάρτυρας, πρὶν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ληστοῦ, εἰς τὸν ὅποιον μία δευτέρα βολὴ θὰ ἤρμοζε τόσῳ καλᾶ.

Ἄλλ' αἴφνης, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐπιστολή, ἣν ὁ Δεμοῦ εἶχε δώσει εἰς τὸν Ὄρθωνα διὰ τὴν κυρίαν Σώβην, ἦτο πολλῶ σπουδαιότερα τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Οὐγονόττων.

— Ἄ! εἶπεν. Ἐσώθης ἀπὸ τὰς χεῖράς μου καὶ τὴν πρωίαν ταύτην. Ἔστω. Φύγε ἐδῶθεν ὑγιῆς. Ἄλλ' αὐριον θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά μου, καὶ ἂν πρέπει νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κόλασιν, ὅθεν ἐξῆλθες διὰ νὰ μὲ ἐξολοθρεύσης, ἂν δὲν προφθάσω νὰ σὲ ἐξολοθρεύσω ἐγώ.

Ὁ Δεμοῦ καλύψας τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ μανδύου του, ἀπεμακρύνθη δρομακίως κατευθυνθεὶς πρὸς τὰ τέλματα τοῦ Τέμπλου. Ὁ δὲ Ὄρθων ἠκολούθησε τὰς τάφρους, κατευθυνθεὶς πρὸς τὸν ποταμόν.

Τότε ὁ Μωρεβὲλ ἐγερεθεὶς ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, διέταξε νὰ ἐπισάξωσι τὸν ἵππον του, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀσθένειαν καὶ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχε νὰ ἰδῇ αὐθις ἀνοιγομένας τὰς πληγὰς του, ἔδραμε καλπάζων εἰς τὸ Λουβρον.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἡ Αἰκατερίνα εἴξευρε πᾶν ὅ,τι συνέβη, καὶ ὁ Μωρεβὲλ ἔλαβε τὰ χίλια χρυσὰ σκῦδα, ἅτινα εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς αὐτὸν διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— ὦ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἡ ἀπατώμαί, ἡ αὐτὸς ὁ Δεμοῦ εἶναι ἡ μέλιαινα κηλὶς, τὴν ὁποίαν ὁ Ῥενὲ παρετήρησεν εἰς τὸ ὄροσκόπιον τοῦ κατηραμένου ἐκείνου Βεαρνοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθε καὶ ὁ Ὄρθων εἰς τὸ Λουβρον καὶ παρηρσία, ὡς εἶχε συστήσει αὐτῷ ὁ Δεμοῦ, ἀνῆλθεν εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας Σώβης.

Ἡ Δαριόλη ἦτο μόνη ἐκεῖ. Τὴν Σώβην εἶχε προσκαλέσει ἡ Αἰκατερίνα ὅπως ἀντιγράψῃ σπουδαίας τινὰς ἐπιστολάς.

— Καλᾶ, εἶπεν ὁ Ὄρθων, θὰ περιμεῖνω.

Καὶ ἐπωφελοῦμενος τὴν οἰκειότητα, ἣν εἶχεν, ὁ νέος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Βαρώνης καὶ ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι ἦτο μόνος, ἔθετο τὴν ἐπιστολὴν ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀπεμάκρυνε τὴν χεῖρά του, εἰσῆλθεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ὁ Ὄρθων ὠχρίασε, διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὸ βλέμμα τῆς Αἰκατερίνας στραφέν ἀμέσως πρὸς τὸ κάτοπτρον.

— Τί κάμνεις ἐδῶ, μικρὲ; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα. Μὴ ζητῆς τὴν κυρίαν Σώβην;

— Ναί, δέσποινα. Εἶναι πολὺς καιρὸς

ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδον, καὶ ἂν ἐβράδυνα ἀκόμη νὰ ἔλθω ὅπως τὴν εὐχαριστήσω, ἐφοβήθη μὴ ἐκληφθῶ ὡς ἀχάριστος.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ, αὐτὴν τὴν ἀγαπητὴν Καρλότταν;

— Ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

— Εἶσαι πιστός, ὡς λέγουσι;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἐνόησεν ὅτι αὐτὸ εἶναι φυσικώτατον, ὅταν μάθῃ ὅτι ἡ κυρία Σώβη μὲ περιποιήθη ὅσον δὲν ἤξιζα, ἐνῶ ἤμην ἀπλοῦς ὑπηρετῆς.

— Καὶ εἰς ποῖαν περίστασιν; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα προσποιουμένη ἀγνοίαν.

— Ὅτε ἐπληρώθη.

— ὦ! πτωχὸν παιδίον! καὶ ἐπληρώθη;

— Ναί, δέσποινα.

— Καὶ πότε;

— Τὴν νύκτα καθ' ἣν ἦλθον νὰ συλλάβωσι τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Ἐφοβήθη πολὺ ἰδὼν τοὺς στρατιώτας καὶ ἤρχισα νὰ φωνάζω, ὅτε εἰς αὐτῶν μὲ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπεσα ἀνίσθητος.

— Πτωχὸν παιδίον! Καὶ τώρα εἶσαι καλᾶ;

— Ναί, δέσποινα.

— Καὶ τώρα ζητεῖς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας διὰ νὰ σὲ λάβῃ πάλιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του;

— Ὄχι, δέσποινα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, μαθὼν ὅτι ἐτόλμησα νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος μὲ ἐδίωξε ἀνοικτιμόνως.

— Ἀλήθεια; Τότε ἀναλαμβάνω ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλά, ἂν περιμένῃς ἐδῶ τὴν κυρίαν Σώβην, θὰ περιμένῃς ματαίως, διότι ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Καὶ φοβουμένη μὴ ὁ Ὄρθων δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ θέσῃ τὴν ἐπιστολὴν ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου, ἡ Αἰκατερίνα εἰσῆλθεν εἰς τὸ τιμῶνιον τῆς Σώβης, ὅπως ἀφίση ἐλεύθερον τὸν νέον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Ὄρθων, ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀφίξιν τῆς βασιλομήτορος, ἐσκέπτετο μὴ αὐτὴ ὑπέκρυπτεν ἐνέδραν κατὰ τοῦ κυρίου του, ἤκουσεν αἴφνης τρεῖς κτύπους εἰς τὴν ὀροφήν. Τοιοῦτο δὲ ἦτο τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, ὅπερ αὐτὸς ὤφειλε νὰ διδῇ εἰς τὸν κύριόν του, ὅτε ὁ Ἐρρικός ἦτο εἰς τῆς κυρίας Σώβης καὶ ὁ νέος ἠγγρύνει ἐπ' αὐτοῦ.

Τοὺς τρεῖς ἐκείνους κτύπους ἀκούσας ὁ Ὄρθων ἀνεσκίρτησεν. Ἐνόησεν ὅτι τὸ σημεῖον ἦτο δι' αὐτὸν καὶ ὅτι ἀνήγγελε κίνδυνον. Ἐδραμε λοιπὸν εἰς τὸν καθρέπτην καὶ ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ Αἰκατερίνα παρετήρει πάσας τὰς κινήσεις του διὰ τινος ὁπῆς τοῦ παραπετάσματος. Τὸν εἶδεν ὀρμήσαντα πρὸς τὸ κάτοπτρον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνόησῃ ἂν ἔθετο ἢ ἂν ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολὴν.

— Καὶ διατί, ἐψιθύρισεν ἡ ἀνυπόμονος Φλωρεντίνη, δὲν ἀναχωρεῖ;

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα μειδιῶσα.

— Ἀκόμη ἐδῶ, μικρὲ μου; εἶπεν. Τί περιμένεις; Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι ἐγὼ ἀναδέχομαι τὴν φροντίδα νὰ σὲ τοποθετήσω;

Ὅταν ἐγὼ σοὶ λέγω τι, ἀμφιβάλλεις; — ὦ, δέσποινα! ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! ἀπήντησεν ὁ Ὄρθων.

Καὶ τὸ παιδίον πλησιάσας εἰς τὴν βασιλισσαν, ἐγονυπέτησεν, ἠσπάσθη τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός της, καὶ ἐγερεθὲν ἐξῆλθε δρομακίως.

Ἐξελθὼν εἶδεν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν περιμένοντα τὴν Αἰκατερίναν. Τοῦτο ἐνίσχυσε τὰς ὑπονοίας του.

Ἡ Αἰκατερίνα, μόλις εἶδεν ἐξεληθόντα τὸν Ὄρθωνα, ὤρμησεν εἰς τὸ κάτοπτρον. Ἀλλὰ μάτην ἠρεύνησεν. Οὐδὲν εὔρεν. Καὶ ὅμως ἦτο βεβαία ὅτι εἶδε τὸ παιδίον πλησιάσας εἰς αὐτό. Λοιπὸν ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολὴν. Ἡ εἰμαρμένη καθίστα τούς ἀντιπάλους τῆς ἐπιτηδείους ὡς αὐτὴν. Τὸ παιδίον καθίστατο ἀνὴρ, μόλις ἔμελλε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ.

Ἀνεκίνησε, παρετήρησεν, ἠρεύνησεν... οὐδέν.

— ὦ! ὁ δυστυχὴς! ἀνέκραξεν. Καὶ ὅμως δὲν ἤθελα νὰ τὸν βλάψω. Ἀλλὰ ἀποσύρας τὴν ἐπιστολὴν προκαλεῖ τὴν συμφορὰν του. Ποῦ εἶσθε, κύριε Νανσύ; Ἐ! κύριε Νανσύ!

Ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν ἔδραμεν.

— Ἰδοὺ ἐγώ, δέσποινα. Τί ἐπιθυμεῖ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

— Εἶσθε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον;

— Ναί, δέσποινα.

— Εἶδετε νέον τινά, ἔν παιδίον, νὰ ἐξέλθῃ;

— Ταύτην τὴν στιγμὴν.

— Εἶναι μακρὰν;

— Μόλις εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος.

— Ἀνακαλέσατέ τον.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Ὄρθων. Ἄν ἀρνηθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ,

φέρετέ μοι αὐτὸν διὰ τῆς βίας. Ἄν ὅμως δὲν ἀντισταθῇ, μὴ τὸν τρομάξετε. Ἐχω ἀνάγκην νὰ τῷ ὀμιλήσω ἀμέσως.

Ὁ λοχαγὸς ἐξῆλθε δρομακίως.

Ὁ Ὄρθων, μόλις εἶχε φθάσει πράγματι εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος. Κατήρχετο βραδέως, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μὴ ἤθελε συναντήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας ἢ τὴν κυρίαν Σώβην.

Ἀκούσας νὰ ἀνακαλῶσιν αὐτόν, ἀνεσκίρτησε. Ἄλλ' ἐνόησας ὅτι, ἂν ἐφευγεν θὰ ἦτο χειρότερον, ἔστη εἰπὼν:

— Ποῖος μὲ φωνάζει;

— Ἐγώ, ὁ Νανσύ, ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς κατερχόμενος δρομακίως.

— Ἀλλὰ βιάζομαι, εἶπεν ὁ Ὄρθων.

— Ἐκ μέρους τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασιλομήτορος, εἶπεν ὁ Νανσύ φθάσας αὐτόν.

Τὸ παιδίον ἀπέμαξε τὸν ἰδρωτά, ὅστις ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ ἀνέβη. Ὁ λοχαγὸς ἠκολούθει ὀπισθεν.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Αἰκατερίνα ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ μετενόησε, διότι ἐφοβήθη μὴ ἤθελε μάθῃ τι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ τότε ἡ εὐκαιρία ἀπώλετο.

Ὄθεν μετέβαλε γνώμην.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Ὄρθων εἰσελθὼν.

μοι ἔκαμπε τὴν τιμὴν νὰ μὲ προσκλήσετε. Εἰς τί δύνῃσαι νὰ ὑπηρετήσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα;

— Σὲ προσεκάλεσα, παιδίον, εἶπεν αὐτῷ μετὰ μεγίστης προσηνείας, διότι μοι ἀρέσκεις. Ἐπειδὴ δὲ σοὶ ὑπεσχέθην νὰ ἀσχοληθῶ περὶ τῆς τύχης σου, θέλω νὰ πραγματοποιήσω τὸ ταχύτερον τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μὰς κατηγοροῦσιν ἡμᾶς τοὺς βασιλεῖς, ὅτι εἰμεθα ἐπιλήσμονες. Ὅχι, δὲν εἶναι ἡ καρδιά μου, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά μου συμπαρασύρεται ὑπὸ τῶν γεγονότων. Ἐνθυμήθην ὅτι οἱ βασιλεῖς κρατοῦσιν εἰς τὰς χεῖράς των τὴν τύχην τῶν θνητῶν, καὶ σὲ προσεκάλεσα. Ἐλα, τέκνον μου, ἀκολούθησέ με.

Ὁ Νανσὺ, ὅστις ἐξελάμβανεν ὡς σπουδαίαν τὴν σκηνὴν ταύτην, ἐξεπλήσθητο βλέπων τὴν τοιαύτην τῆς Αἰκατερίνας εὐαισθησίαν.

— Εἰξεύρεις νὰ ἰππεύης, μικρέ; Ἡρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ναί, δέσποινα.

— Ἐλα λοιπὸν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, θὰ σοὶ δώσω παραγγελίαν τινα νὰ φέρης εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Εἰπέτε νὰ ἐτοιμάσωσιν δι' αὐτὸν ἓν ἵππον, Νανσὺ.

Ὁ Νανσὺ ἐγένετο ἄφροντος.

— Πηγαίνομεν, μικρέ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Καὶ ἐπροπορεύθη, ἀκολουθοῦντος τοῦ Ὁρθωνος.

Ἡ βασιλομήτωρ κατῆλθεν ἐν πάτωμα, διήλθε τὸν διάδρομον, ἐνθα ἦσαν τὰ δώματα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, ἔφθασεν εἰς τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα, κατῆλθεν ἐν ἔτι πάτωμα, ἠνέφξε θύραν τινα φέρουσαν εἰς κυκλοειδῆ στοάν, ἣς μόνον αὐτὴ καὶ ὁ βασιλεὺς εἶχον τὴν κλειδα, εἰσήγαγεν εἰς αὐτὴν τὸν Ὁρθωνα, καὶ εἰσελθούσα κατόπιν τοῦ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν. Ἡ στοὰ αὐτὴ περιεκύκλου δίκην προμαχῶνος μέρος τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλομήτορος. Ἡ τοῦ ἀστυλὸν ἐν περιπτώσει κινδύνου.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔκαμε βήματά τινα ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκεῖνῳ διαδρόμῳ, καὶ ὁ Ὁρθων τὴν ἠκολούθει.

Αἶφνης ἡ Αἰκατερίνα ἐστράφη. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο σκυθρωπὸν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, στρόγγυλοι ὡς οἱ τῆς γαλῆς ἢ τοῦ πᾶνθηρος, ἐφάνιντο ἐξακοντίζοντες ἀστραπᾶς ἐν τῷ σκότει.

— Στάσου! εἶπεν.

Ὁ Ὁρθων ἐφρικίασε. Ῥίγος θανάτου διέτρεξε τὸ σῶμά του. Τὸ βλέμμα τῆς Αἰκατερίνας ἦτο ὀξύ καὶ εἰσέδυν ὡς ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν του.

Ὁ Ὁρθων ὀπισθοχώρησε καὶ ἐστηρίχθη τρέμων ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔμελλες νὰ δώσης εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Ἡ ἐπιστολὴ; ἐφέλλισεν ὁ Ὁρθων.

— Ναί, καὶ τὴν ὁποίαν ἔμελλες ἐν ἀπουσίᾳ του νὰ θέσης ὀπισθεν τοῦ καθρέπτου;

— Ἐγώ, δέσποινα; Ἄγνοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν σοὺ ἔδωκεν ὁ Δεμουῦ, πρὸ μιᾶς ὥρας, ὀπισθεν τοῦ κήπου τῶν Τοξοτῶν.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολὴν. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀπατάται.

— Ψευδεσαι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Δός μοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ φυλάττω ὅσα σοὶ ὑπεσχέθην.

— Τί, δέσποινα;

— Σὲ κάμνω πλούσιον.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολὴν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἤρξατο τρίζουσα τοὺς ὀδόντας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μειδιάσασα εἶπεν:

— Δός μοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ σοὶ δίδω χίλιζ χρυσοῦ σκουῖδα.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολὴν, δέσποινα.

— Δύο χιλιάδες σκουῖδα.

— Ἀδύνατον. Ποῖαν ἐπιστολὴν νὰ σοὶ δώσω, ἀφοῦ δὲν ἔχω καμμίαν;

— Δέκα χιλιάδας σκουῖδα.

Ὁ Ὁρθων, βλέπων τὴν ὀργὴν τῆς Αἰκατερίνας ἀυξάνουσαν, ἐσκέφθη ὅτι καταπίων τὴν ἐπιστολὴν ἠδύνατο μόνον νὰ σώσῃ τὸν κύριόν του Ὅθεν ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἡ Αἰκατερίνα, μαντεύσασα τὴν σκέψιν του, ἐκράτησε τὴν χεῖρά του.

— Εὐγε, παιδίον! εἶπε γελῶσα. Εἶσαι πιστόν. Ὅταν οἱ βασιλεῖς θέλωσι νὰ λάθωσι τινα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, εἶναι κκλὸν νὰ βεβαιοῦνται πρῶτον ἂν εἶναι ἀφωσιωμένος. Τώρα δύνῃσαι νὰ βασιθεῖς ἐπὶ σοῦ. Ἴδου τὸ βαλάντιόν μου. Λάβετο ὡς πρῶτην ἀμοιβήν. Πήγαινε, δός τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κύριόν σου καὶ εἰπέ αὐτῷ ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον σὲ παραλαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου. Πήγαινε, δύνῃσαι νὰ ἐξέλθης μόνος ἀπὸ τῆς θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσήλθομεν. Ἀνοίγει ἐνδοθεν.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα, θεῖσα τὸ βαλάντιον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου, ἐπροχώρησέ τινα βήματι καὶ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἐν τούτοις ὁ νέος ἔμενε ὄρθιος καὶ δισταζών, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ κίνδυνος εἶχε παρέλθει.

— Ἐμπρός! μὴ τρέμης, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος ν' ἀναχωρήσης, καὶ ὅτι ἂν θέλῃς νὰ ἐπανεέλθῃς ἡ τύχη σου εἶναι ἐξησφαλισμένη;

— Εὐχαριστῶ, δέσποινα! εἶπεν ὁ Ὁρθων. Λοιπὸν μὲ συγχωρεῖτε;

— Κάτι περισσότερον, σὲ ἀνταμειβῶ. Εἶσαι καλὸς διὰ νὰ φέρῃς ἐρωτικὰ γράμματα. Ἀλλὰ λησμονεῖς ὅτι ὁ κύριός σου σὲ περιμένει.

— Ἄ! εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ νέος καὶ ὤρμησεν πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε τρία βήματα, τὸ δάπεδον ἠνέφχθη ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκτείνας τὰς χεῖρας καὶ ῥήξας φοβερὰν κραυγὴν ἐβυθίσθη εἰς τὰς κατακόμβας τοῦ Λούδρου, ὧν ἡ Αἰκατερίνα εἶχεν ὠθήσει τὸ ἐλατήριο.

— Ἄ! εἶπεν αὐτὴ. ἔνεκα τῆς ἐπιμονῆς αὐτοῦ τοῦ κατεργάρῃ, εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ καταβῶ ἕκατον πεντήκοντα βαθμίδας.

Καὶ εἰσελθούσα εἰς τὰ δώματά της, ἠ-

ναψε κλεπτοφάναρον, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον, ἐπανεῆθετο τὸ ἐλατήριο, ἠνέφξε καταπακτὴν τινα, κατῆλθε τὴν ὑπ' αὐτὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα, καὶ ἔφθασεν εἰς σιδηρὰν τινα θύραν, ἣν ἀνοίξασα εἰσήλθεν εἰς τὴν κατακόμβην.

Ἐκεῖ, συντετριμμένος, καθημαγμένος, ἀλλ' ἀσπαίρων ἔτι, ἐκείτο ὁ δυστυχὴς Ὁρθων.

Ὅπισθεν δὲ τοῦ τοίχου ἠκούετο ῥέων ὁ Σηκουάνας.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰσήλθεν εἰς τὸν ὑγρὸν ἐκεῖνον λάκκον, ἠρεύνησεν ἐπὶ τοῦ πτώματος, εὔρε τὴν ἐπιστολὴν, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο αὐτὴ ἣν ἐζήτηι, ὤθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πτώμα, ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τινος ἐλατηρίου, ὁ πυθμὴν τοῦ λάκκου ἠνεφχθη καὶ τὸ πτώμα προκρυβῆν ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βάρους ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν.

Εἶτα ἐπανακλείσασα τὴν θύραν, ἀνῆλθε καὶ κλεισθεῖσα ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τῆς ἀνέγνω τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν:

« Τὴν νύκτα ταύτην κατὰ τὴν δεκάτην, ὁδὸς Ξηροῦ Δένδρου, ξενοδοχεῖτον τοῦ Ὁρθωνοῦ Ἄσπερος. Ἄν ἔρχεσθε, μὴ ἀπαντήσετε, ἂν δὲν ἔρχεσθε, εἰπέτε ΟΧΙ εἰς τὸν κομιστήν. ΔΕΜΟΥΓ ΔΕΣΑΙΜΦΑΛ ».

Ἀναγινώσκουσα τὰς γραμμὰς ταύτας, ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδία. Ἐσκέπτετο τὴν νίκην, ἣν θὰ κατήγαγε, καὶ ἐλησμονεῖ ἀντιποίας τιμῆς ἠγόραζε τὴν νίκην ταύτην. Ἀλλὰ, καὶ τί ἦτο ὁ Ὁρθων; καρδιά ἀφωσιωμένη, παιδίον ὠραῖον... αὐτὸ μόνον.

Τοῦτο δέ, ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ εὐκόλως, δὲν ἠδύνατο νὰ βαρύνῃ ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς πλάστῃ γγως, ἐφ' ἧς ζυγίζονται αἱ τύχαι τῶν Κρατῶν.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιστολὴν, ἀνῆλθε δρομαίως καὶ ἔθετο αὐτὴν ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου τῆς Σώθης. Κατερχομένη δὲ συνήτησεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ διαδρόμου τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Νανσὺ, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὁ ἵππος εἶναι ἕτοιμος.

— Ἀγαπητέ μοι βαρῶνε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ὁ ἵππος εἶναι ἀνωφελής. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶναι πολὺ ἀνόητον, ὥστε νὰ ἀναθέσω εἰς αὐτὸ ὅ,τι ἠθελον πρῖν. Τὸ ἐξέλαβον ὡς θεράποντα καὶ ἦτο ἱπποκόμος. Ἐδῶκα εἰς αὐτὸ ὀλίγα χρήματα καὶ τὸ ἀπέπεμψα διὰ τῆς μικρᾶς θύρας.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Νανσὺ, ἡ παραγγελία;

— Ποία παραγγελία;

— Τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ εἰς Ἅγιον Γερμανόν. Ἐπιθυμῶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ τὴν ἐκτελέσω ἐγώ, ἢ νὰ στείλω τινα τῶν ἀνθρώπων μου;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ὑμεῖς καὶ οἱ ἀνθρώποι σας ἔχετε ταύτην τὴν νύκτα ἄλλην ἐργασίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ δώματά της, ἐλπίζουσα ὅτι τὴν νύκτα ἐκεῖνην θὰ εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν τύχην τοῦ κατηραμένου βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

ΜΣΤ'

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ « ΤΟΥ ΜΡΑΙΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ »

Δύο ὥρας μετὰ τὴν σκηνὴν, ἣν διηγῆθημεν, καὶ ἦτις οὐδ' ἔχνος εἶχεν ἀφίσει ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Αἰκατερίνας, ἡ

μυρία Σώβη) τέλει σκασα πὴν παρὰ τῆ βασιλομήτορι ἐργασίαν τῆς, ἀνέβη εἰς τὰ δώματα τῆς, ἐνθα ὕψισθεν αὐτῆς εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἑρρικός, ὅστις μαθὼν παρὰ τῆς Δαριόλης ὅτι εἶχεν ἔλθει ὁ Ὀρθων ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ κατοπτρον καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ, ὡς καὶ προηγουμένως εἴπομεν, περιεῖχε τὰς ἐπομένους λέξεις:

«Τὴν νύκτα ταύτην, κατὰ τὴν δεκάτην, ὁδὸς «Ἐρηροῦ Διάνου», εἰσοδοῦσθαι τοῦ «Θραίου Ἀστέρου». Ἄν ἐργασθε, μὴ ἀπαντήσετε, ἂν δὲν ἐργασθε, εἰπέτε ὅχι εἰς τὸν κομιστήν.»

Ἡ ὑπογραφή ὅμως δὲν ὑπῆρχε.

— Ὁ Ἑρρικός θὰ μεταβῆ ἀφαικτικῶς, εἶχε σκεφθῆ ἡ Αἰκατερίνα, διότι καὶ ἂν ἤθελε νὰ μὴ μεταβῆ δὲν θὰ εὕρη τὸν κομιστήν νὰ εἰπῇ αὐτῷ ὄχι.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἠπατήθη. Ὁ Ἑρρικός ἠρώτησε περὶ τοῦ Ὀρθωνος, καὶ ἡ Δαριόλη εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἐξῆλθε μετὰ τῆς βασιλομήτορος. Εὐρὼν ὅμως τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ γινώσκων ὅτι τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο παιδίον ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν προδώσῃ, οὐδεμίαν συνέλθεβεν ὑποψίαν.

Ἐδειπνήσε κατὰ τὸ σῆμα μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις τὸν ἐχλεύασεν ἀρκετὰ ἐπὶ τῇ ἀδεξιότητί του εἰς τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν, ἣν εἶχε δεῖξει κατὰ τὴν προῖαν ἐκεῖνην.

Ὁ Ἑρρικός ἐδικαιολογήθη εἰπὼν ὅτι ὦν ὀρεινός, δὲν ἦτο ἐξησκημένος, ἀλλ' ὑπεσχέθη ὅτι θὰ καταγείνη καὶ εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ κυνηγίου.

Ἡ Αἰκατερίνα ὑπῆρξε θελκτικωτάτη. Ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς τραπέζης, παρεκάλεσε τὴν Μαργαρίταν νὰ τὴν συντροφεύσῃ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

Τὴν ὀγδόην, ὁ Ἑρρικός, παραλαβὼν δύο τῶν εὐπατριδῶν του, ἐξῆλθε διὰ τῆς πύλης τοῦ ἁγίου Ὀνωρίου, ἔκαμε μακρὰν περιστροφὴν, εἰσῆλθε διὰ τοῦ πύργου τοῦ Βοά, διῆλθε τὸν Σηκουάνα ἐπὶ τῆς σχεδίας τῆς Νέσλης, ἀνῆλθεν ἄχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, καὶ ἐκεῖ ἀπέλυσε τοὺς εὐπατρίδας του, ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Mathurins εἶδε περιμένοντα ἔφιππὸν τινα περιτετυλιγμένον ἐν τῷ μαγδύῳ του, πρὸς ὃν καὶ ἐπλησίασε.

— Μάντη! εἶπεν ὁ ἔφιππος.

— Πῶ! ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Οἱ κανονοβολισμοὶ τοῦ ὀπλοστασίου (Τὸπ-Χανὲ) ἠκούσθησαν, ἐνῶ συγχρόνως ἐπυροβόλουν καὶ τὰ ἐν τῷ λιμένι ἠγκυροβολημένα πλοῖα. Ὁ ἥλιος μὲν εἶχεν ἀνατείλει ἐπὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ ὀρίζοντος, τὴν δ' ἔγερσιν αὐτοῦ ἐχαίρειζον οὕτω.

Τόσον ἀκριβῆς, ὅσον ὁ ἀστὴρ, ὃν παριστᾷ ἐν τῇ χώρᾳ του, ὁ σουλτάνος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἐν Βεϊλέρ-Βένη παλατιοῦ του διὰ

λαμπροῦ καϊκίου, πέντε καὶ εἴκοσι ζευγῶν κωπίων, ἀκολουθουμένου ὑπὸ ἐτέρων ἑκατὸν καϊκίων, ἐλαφρῶν ἀκατιῶν ὀλοχρύσων, ἅτινα διήγειρον κύματα χρυσοῦμενα καὶ αὐτὰ ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκπέμποντα μυριάδας σπινθήρων.

Ὅτε ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ ἐφθασεν εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ Βυζαντίου ἀνάκτορον, ἐξῆλθε τοῦ καϊκίου ἵνα ἀναβῆ ἐπὶ ἐξαισιῦ Ἀραβικοῦ ἵππου λευκοφάκτου καὶ στικτοῦ, οὐτινος τὰ ἐξ ἰσχύρου μετάξης καὶ χρυσοῦ φάλαρα ἀνεδείκνυον ἔτι μᾶλλον τὴν κομψὴν κεφαλὴν του. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἦτο τέλειος ἵππεὺς ὡς πάντες οἱ Ὀθωμανοί, ἠγούντο δ' αὐτοῦ οἱ καθάσιντες καὶ ἵπποκόμοι του μὲ χρυσοπαρύφους στολάς, εἶποντο δὲ τούτοις οἱ Κιρκάσιοι ἀξιοματικροῦ του μὲ τὴν ἐνδυμασίαν των, φέροντες κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐξ ἀρναιδίδος, θώρακα ἐρυθρὸν, ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐν ἀντιθέσει τῶν στενωπῶν ἐκ λευκοῦ δέρματος περισκελίδων. Ὅτε ἐφάνη ὁ πρῶτος πεζὸς καθάσιν, ὅστις ἠγείτο τῆς πομπῆς, ἡ μουσικὴ τοῦ ἐν Σουλτάν-Ἀχμέτ ἐστρατοπεδευμένου συντάγματος ἔμελλε τὸν ὕμνον τοῦ Ἀβδούλ-Μετζιτ, ὕμνον μεγλοπρεπῆ καὶ λυπηρὸν ὡς πένθιμον ἐμβατήριον.

Τότε τὸ πλῆθος συνωστίσθη μὲ ἀπληστον περιεργίαν πρὸς τὴν διάβασιν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐκ τῆς πύλης τοῦ παλαιοῦ σερατον. ὅθεν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ σουλτάνος, εἰς τὴν τοῦ τζαμιῦ ἦτο τεταγμένη σειρὰ στρατιωτῶν, ἐχόντων ὅπισθεν φραγμὸν ἀνθρώπων τοσοῦτον πυκνόν, ὡστε καὶ μονόλεπτον ἂν ἔρριπτε τις ἐπ' αὐτοῦ, δὲν ἤθελε πέσει εἰς τὴν γῆν.

Παιανίζουσης τῆς μουσικῆς, τὸ πρῶτον σοβαρῶς καὶ βραδέως, ἐξειλίσσεται βαθμηδὸν ἡ συνοδία· πρῶτον οἱ καθάσιντες, ὡς ἤδη εἴπομεν, οἱ δὲ Κιρκάσιοι ἀξιοματικοὶ εἶποντο καθήμενοι ἐπὶ ἵππων μαύρων ὡς ὁ ἄδης, εἶτα δὲ οἱ διαγγελεῖς, φέροντες τὴν πλουσίαν χρυσοκέντητον στολήν των. Ἐν ἀποστάσει δέκα περίπου μέτρων ἦτο ὁ σουλτάνος μόνος, ὅλως χωρισμένος ἐκ τῆς συνοδίας του, προχωρῶν μὲ τὸ βραδύ βῆμα τοῦ ὄρσιου ἵππου του... Ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ ἐφόρει τὴν στολήν του, κεκοσμημένην ὑπὸ πλῆθους παρασήμων, μὲ μαγδύαν ποδήρη πορφυροῦν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐρυθροφάκτου φεσίου του ἔλαμπε πτεροθύσανος ἀδαμαντοκόλλητος. Τὸ πρόσωπον του ἦτο ὡχρὸν καὶ γαλήνιον ἢ ὄψις του· ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, οἷτινες ἐστρέφοντο περιφρονητικῶς ἐπὶ τοῦ προσδραμόντος πλῆθους ἵνα χαίρειται αὐτόν, ἔμενον ἔτι φλόξ ἡμισοβερμένη ἐκ τῶν ὀργίων, ἅτινα εἶχον προηγηθῆ τῆς ἁγίας ἐκεῖνης ἡμέρας. Ἐν τούτοις τὸ χεῖλος του ἦτο ὑπερήφανον εἰρωνικὸν δὲ μειδιαμα συνέστελλεν αὐτό, ἡ δὲ χεὶρ αὐτοῦ ἐφαίνετο σταθερά, συγκρατοῦσα τοὺς χαλινούς τοῦ ὀρμητικοῦ κέλητός του. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ ἦτο ζῶσα ἐνσάρκωσις τοῦ βαρυνθέντος παδισάχ, ὅστις ἀπαξιοῖ ν' ἀποκρίνηται ἂν εἰς τὸ σέβας καὶ τὴν λατρείαν, ἣν ἀφειδῶς προσφέρουσιν αὐτῷ οἱ ὑπῆκοοί του.

Μόλις ὁ σουλτάνος ἐφάνη ὑπὸ τὴν πύλην τοῦ παλαιοῦ σεραγίου καὶ κραυγὴ μυριάκις ἐπαναληφθεῖσα, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς πληθούσης πλατείας Γλασσαὶρ Παδισάχ! — Ζήτω ὁ βασιλεύς! Αἱ γυναῖκες ἐπέσειον τὰ ῥινόμακτρα των εἰς τὸν ἀέρα, οἱ Ὀσμανλίδες ἐποίουν τὰ ἐδαφιαῖα τεμενάγια των, οἱ Εὐρωπαῖοι ἀφήρουν τοὺς πῖλους των, οἱ δὲ στρατιῶται ἐπαρουσίαζον ὄπλα.

Ὁ Ἀβδούλ διῆλθεν ἀπαθῶς τὴν ἀνευφημοῦσαν αὐτὸν παλίρροιαν ἐκεῖνην, καὶ μετ' ὀλίγον ἔγεινεν ἀφαντος ὑπὸ τὰ πρόθυρα τοῦ τζαμιῦ.

Ἀμαζά τις, βραδύνασα νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν, δὲν κατώρθωσε νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πλῆθους, αἱ δὲ χανούμισσαι, αἰτινες ἐκάθηοντο ἐν αὐτῇ κομψότατα ἐνδεδυμένοι, ἐλυποῦντο διὰ τὴν ἀποτυχίαν αὐτήν, ἥτις τὰς ἐκώλυσε τοῦ νὰ ἴδωσι τὸν σουλτάνον.

— Πόσον λυποῦμαι ὅτι ἐφθασα τόσον ἀργά! ἔλεγε νεανὴς τις εἰς τὸ ἔνδον τοῦ ὅπισθεν θόλου (κουμπέ)· πόσον ἐπεθύμουν νὰ χαιρετίσω τὸν σουλτάνον!

— Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃς τόσον ὥραν διὰ τὴν τουλέτταν σου, Γκιούλ-Χανούμ, εἶπε γραῖά τις καθήμενη ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου μετὰ τινος δούλης—μὰ σοῦ χρειάστηκε τόση ὥρα γιὰ νὰ κροφῶσῃ τὸ γιασράκι σου, μιὰ πλέττα ἀπὸ δῶ, μιὰ ἀπὸ 'κεῖ, ὡστε πού ἐχάσαμε τὸ σεργιάνι τοῦ νὰ δώμῃ τὸν βασιλεῖά μας... Μπα! τὸν βλέπομε 'ς τὸ Κουρμπάρ μπαϊραμί!

— Ὅ τὸ Κουρμπάρ μπαϊραμί! μετὰ σκράντα ἡμέρας! βλέπω καλά, παραμάν μου, ὅτι ἔχεις Ἀρμενικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας σου... Νὰ περιμεῖνῃ! ἴσως ἴσως αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πού με 'πεθαίνει! ἐξηκολούθησεν ἡ Γκιούλ θυσανασχετοῦσα.

— Ἄν τὸ ἤξευρα, τούλάχιστον, δὲν ἤθελα σηκωθῆ τόσον ἐνωρίς.

— Δὲν ἐχάσαμε δὲ καὶ πολὺ, χανούμισσά μου, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ λυπηθῆς τόσο· ὁ σουλτάνος δὲν εἶναι τόσῳ περίεργο πρᾶγμα γιὰ νὰ δῆ κανεὶς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ναζίκ, ἀναμνησθεῖσα αἰφνης τῶν νοθεσιῶν τῆς Φατμάς. Ὁ Μεγαλειότατος εἶναι ἀρρωστος.

— Μεθ' ἑκάθε βραδύ, εἶπεν ἡ δούλη.

— Καὶ τί με μέλει δι' αὐτὰ; ἀνεφώνησε θυμοειδῶς ἡ νεανίς, εἰθισμένη πάντοτε νὰ ὑπακούεται. Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω τὸν σουλτάνον καὶ θὰ τὸν ἴδω!

— Μὰ ἡ παράτα ἐπέρασε...

— Καλὰ λοιπόν. θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ... θέλω νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ χεῖροφιλημα...

— Τί λές, Γκιούλ-Χανούμ; ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς ἐντρομος, θέλεις νὰ πᾶς σὺ τὸ ἀρχοντοκόριττο, ἡ κόρη τοῦ Σείχ-ούλ-ισλάμη, τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τοῦ δοβλετοῦ, τοῦ μεγαλειτέρου ἐξ' ἀπ' τὸ σουλτάνο, ἐσὺ νὰ καταδεχθῆς νὰ κατέβῃς ἀπ' τ' ἀμαξί σου καὶ ν' ἀνακατευθῆς μέσ' 'ς τὸ πλῆθος τῶν χάχιδων!... Ἄ, μπα! ποτὲ δὲ γίνετ' αὐτό.

— Ἄλιμ! ἔκραξεν ἡ νεανίς χωρὶς νὰ δῶσῃ

προσοχήν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς τροφῆς.

Ὁ εὐνοῦχος, ὅστις συνάδευεν ἔφιππος τὸ χαρέμιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἐπλησίασε παρευθὺς εἰς τὴν θυρίδα, ἣς τὸ μεταξίνον παραπέτασμα ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ καταβιβασμένον.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, Χανούμ-ἐφέντη; ἠρώτησεν.

— Ὑπαγε εἰς ἐκείνην τὴν θύραν, εἶπε δεικνύουσα τὴν εἴσοδον τοῦ τζαμίου, καὶ ζήτησον παρὰ τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ Βέης, τρεῖς θέσεις εἰς τὰ θεωρεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι προσδιωρισμένα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ χειροφιλήματος.

Ὁ εὐνοῦχος ἀπεμακρύνθη καλπάζων ἐν ᾧ ἡ Ἀρμενίς ὕψωνε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀδμηνοῦσα.

— Καλὰ θάτανε ἴσως, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ, νὰ πᾶμε ναύρουμε τὴν ἐξᾠδὲλφῃ σου τὴν Ἀζιβέ, πούθελε νάρθη κ' ἐκείνη, νὰ δῆ τὸν βασιλῆά μας πού θὰ περάσῃ.

— Ἐχομεν καιρὸν νὰ τὴν εὐρωμεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὸ χειροφιλημα. Ἐξέλιθη νὰ ἴδῃ ὅχι τὸν σουλτάνον, πού δὲν τὴν μέλει καθόλου, ἀλλὰ τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς Τζελάλ, ὅστις θὰ βάλῃ σήμερον τὴν νέαν τοῦ μίμπασι (χιλιάρχου) στολὴν του. Γνωρίζεις ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τῷ ἀπένειμε τὸν βαθμὸν τοῦτον... Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Ἀλίμ, ἐπέειπεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἀνυπομονοῦσα, φθάνει νὰ ἐπέτευχεν εἰς τὴν ἀποστολήν.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐπέτευχεν... εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀρμενίς.

— Ὡμίλησα μὲ τὸν Νουρι-Βέην, ὅστις ἔχει ἐντολήν νὰ τοποθετήσῃ τοὺς προσκεκλημένους, εἶπεν ὁ Ἀλίμ κλίνων πρὸς τὴν Γκιούλ.

— Λοιπόν;

— Τὰ θεωρεῖα εἶναι ἀποκλειστικῶς προσδιωρισμένα εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, τοὺς κατηραμένους ἐκείνους σκύλους, καὶ ἡ αὐλὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὑπαλλήλους καὶ ἱερωμένους· ἂν ὅμως θέλετε νὰ σταθῆτε κάτω ἀπὸ ἕνα μέγαν πλάτανον, περικυκλωμένον μὲ ὑψηλὸν πέτρινον θρανίον, ἤμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ ἴδετε τὴν πρέλασιν τοῦ χειροφιλήματος...

— Πάγει καλά... ἄς προχωρήσῃ ἡ ἀμαξία...

Ὁ Ἀλίμ εἶπε μίαν λέξιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις διηύθυνεν οὐχὶ ἀνευ κόπου τὴν ἀμαξίαν διὰ μέσου τοῦ πλήθους διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μικρὰν πύλην τοῦ τζαμίου.

Κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην μετάβασιν ἡ τροφὸς Ναζικ μάτην ἠγωνίσθη ν' ἀποτρέψῃ τὴν δέσποινάν τῆς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ· αἱ ἱκεταὶ αὐτῆς οὐδὲν ἴσχυσαν ἐπὶ τῆς Γκιούλ-Χανούμ. Ἀφ' οὗτου εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ Προύσης, καθ' ὅλας τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ Ραμαζανίου ἡ νεανίς δὲν ἔπαυσε ν' ἀναπολῆ τὸν ἀγνωστον, ὃν ἠγάπα, — καὶ ὅστις τὴν ἠγάπα, ὡς ἠλπίζεν. Ἀντὶ πάσης λοιπὸν θυσίας ἤθελε νὰ τὸν ἀνεύρῃ, καὶ ἂν τυχὸν ἦτο ὁ ποιητὴς Φαῖδ ἤθελε βεβαίως τὸν ἀναγνωρίσει ἐν τοῖς

περὶ τὸν σουλτάνον! Ἡ Γκιούλ εἶχεν ὡς πρὸς τοῦτο θέλησιν ἰσχυρογνώμονα... Δὲν ἐζήτηε νὰ ἴδῃ τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἀλλὰ τὴν παραδόξον ἐκείνην ἐμφάνισιν, ἣτις τὴν εἶχεν ἐκπλήξῃ τὸσον ζωηρῶς. Ἐνίοτε ἠρώτα ἑαυτὴν ἂν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μόλις εἶχεν ἰδεῖ στιγμὰς τινας, καὶ τοῦ ὁποῖου ὅμως ἡ εἰκὼν εἶχε μείνει τὸσον ζωηρὰ ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς, ὥστε ἤρκει μόνον νὰ ἠμικλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἴδῃ πάραυτα συμπαθῆ ἐκείνην μορφήν ἀναφαινομένην.

Ὁ Ἀλίμ ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ ἐβόηθησε τὴν Γκιούλ νὰ καταβῆ ἐκ τῆς ἀμάξης. Ὡς πλουσία Μουσουλμάνα, ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἦτο ἐνδεδυμένη λειομέταξαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐφόρει ἐμβάδας ἐρυθρὰς χρυσοκεντήτους, φερετζὲν μὲ μεταξίνους κροσσούς καὶ ἐπικεκοσμημένον μὲ τρίχαπτα, κόσσυμβον ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος καὶ ἀδχαμαντοστόλιστον, κάλυμμα δὲ διαφανὲς ἐπέκειτο ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν χειλέων τῆς... Ἡ Ναζικ καὶ ἡ δούλη, κεκαλυμμένοι διὰ μεταξωτοῦ φερετζέ, ἠκολούθησαν τὴν νεαρὰν δέσποιναν αὐτῶν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν, ὅπου ἤδη συνωθεῖτο ἐπίσης πλήθος πολυάριθμον, εἰ καὶ ἐλεκτότερον τοῦ πληροῦτος τὴν πλατεῖαν τοῦ τζαμίου. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ τροφὸς ἠλπισεν ὅτι ἡ συρροὴ αὕτη ἤθελε τρομάξῃ τὴν νέαν Χανούμισσαν, καὶ ἤθελε τὴν κάμει νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω· ἠπατάτο ὅμως μεγάλως. Στηριζομένη ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλίμ, ὅστις διήνοιγε τὴν ὁδόν, ἡ Γκιούλ-Χανούμ, διήλθε τὴν τετράγωνον αὐλὴν περικυκλωμένην ὑπὸ θάλων· θεωρεῖόν τι, περιλαμβάνον τὰ μέλη τῶν πρεσβειῶν, ἔκειτο δεξιόθεν τῆς στοᾶς, ἐν ἣ ἔμελλε νὰ καθίσῃ ὁ σουλτάνος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους μεγάλη πλάτανος, περὶ τὴν ὁποῖαν δέκα ἄνθρωποι ἠδύνατο νὰ κάθηνται ἐν ἀνάσει, εὐρίσκετο μεμονωμένη, ἐπειδὴ τὸ πλῆθος τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν οὐλεμάδων ἦτο συνηθροισμένον ἀριστερόθεν τῆς στοᾶς.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ διέταξε καὶ μετέφεραν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου θρανίου τὰ βελούδινα προσκεφάλαια τῆς ἀμάξης τῆς. Ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῶν βλέπουσα ἄνωθεν δούλην τινὰ καὶ εὐνοῦχους τοῦ παλατίου, οἵτινες συνηθροίσθησαν παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἀφ' οὗ τὴν ἐχαιρέτισαν.

— Εἶμαι ἀξιόλογα ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω τὴν διάβασιν, εἶπε κατὰ νοῦν ἡ νεανίς, καὶ θὰ ἦμην πολὺ ἀτυχὴς ἂν μεταξὺ τῶν λειτουργῶν τοῦ Κράτους, οἵτινες θὰ ἔλθωσι νὰ ἀσπασθῶσι τὴν Α. Μεγαλειότητα, δὲν εὐρῶ τὸν ἀγγελόν μου. — Οὕτως ἠρέσκετο ἡ Γκιούλ νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἀγνωστον τῆς.

— Ἀλίμ, εἶπεν εἰς τὸν εὐνοῦχόν τῆς, σύ, ὅστις γνωρίζεις τοὺς κυριωτέρους πασαδες καὶ βέηδες, θὰ μοὶ τοὺς ὀνομάσῃς βέβαια ἐὰν ἐπιθυμήσω νὰ μάθω τὸ ὄνομά των;

— Οὐδὲν εὐκολώτερον, Χανούμ-ἐφέντη.

— Πολὺ καλὰ λοιπόν, ἀναψόν μοι ἔν σιγάρων, καὶ ἄνοιξον τὴν ὀμπρέλλα μου, διὰ νὰ καπνίσω μίαν φορὰν ἀκόμη, πρὶν ἔλθῃ ὁ σουλτάνος.

κ'

Ἡ στοά, ἐν ἣ εἶχον ἀπλώσει Περσικὸν τάπητα, καὶ ὅπου εἶχον φέρε τὸν θρανόν, τῆς Α. Μεγαλειότητος—ἐδραχνυροῦσῃ ἀδχαμαντοκόλλητον—ἦτο εἶδος ἐπιπέδου ἀνυψωμένου κατὰ μίαν βαθμιδα, καὶ σκιαζομένου διὰ στέγης κεραμιδιωτῆς, καὶ ἐσωτερικῆς ὀροφῆς κεχρυσωμένης, ἣς τὴν λάμπιν ὁ ἀὴρ καὶ ὁ χρόνος εἶχον ἀφαιρέσει.

Ἦτο παράδοξος ἀντίθεσις τὸ λείψανον τοῦτο τῆς βασιλικῆς πολυτελείας, — θρόνος ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ἐντὸς κήπου ἐγκαταλειμμένου, — αὐλῆς κακῶς ἐστρωμένης, πεφυτευμένης διὰ πλατάνων καὶ περικυκλωμένης ὑπὸ περιστυλίου, ἀρρύθμου, μὲ στύλους ξυλίνοους καὶ σκωληκοβρώτους.

Πλὴν τῶν Εὐρωπαϊῶν, τῶν ἐν τῷ θεωρεῖῳ συνηθροισμένων, τὸ πᾶν ἦτο ἀνατολικὸν ἐν τῇ συνελύσει ταύτῃ· ἡ Τουρκία, ἀπλῆ καὶ ποιητικὴ, ἔχουσα θόλον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν χλόην τάπητα, τὸν Ἀλλάχ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ τὰ ὀστέα τῶν προγόνων ὑπὸ τοὺς πόδας· παρίστα δύο ὑψηλὰς ἰδέας, αἵτινες ἀναγκάζουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ κλίνη τὸ μέτωπον, καὶ νικῶσαι τὸν φηκτισμὸν καθιστῶσιν αὐτὴν σεβαστήν.

[Ἐπειτὰ συνέχεια]

K.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Φραγκαβίλλης ὑπάρχει μικρὰ λίμνη, ἣς τὰ βορβορώδη νάματα καθιστῶσι σχεδὸν ἀφανῆ τὰ ἐπὶ τοῦ χείλους αὐτῆς φυόμενα βρύα. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι εἰς τὸν πυθμένα αὐτῆς εὐρίσκεται μεγάλῃς διαμέτρου πλάξ, ἣς ἀφαιρέσεις, θὰ ἀναβλύσῃ ὕδωρ ἱκανὸν νὰ ἐπιφέρῃ δεύτερον κατὰ κλυσιμὸν. Ἐπίσης λέγουσιν οἱ χωρικοὶ ὅτι ἐν αὐτῇ ἐπνίγησαν δύο θυγατέρες βασιλέως τινός. Ταῦτα ἔδωκαν ἡμῖν τὴν ἰδέαν τοῦ παρόντος διηγήματος.

Ἦσαν ὑψηλαί, ὡς ἡ κυπάρισσος· ὠραῖαι, ὡς ἡ θεὰ τοῦ κάλλους· χαρίεσσαι, ὡς ἡ Ἀμαριλλίς. Εἶχον τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικά: Μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ μακρὰς βλεφαρίδας· χεῖλη μικρὰ καὶ ἐρυθρά, ὡς τὰ πέταλα ἀνθους ροῖας· κόμην χρυσιζούσαν καὶ τόσῳ πολυπλόκαμον, ὥστε, ὅτε ἐπιπτον ἐν τῇ λίμνῃ, αὕτη ἀπλουμένη, ἐκάλυπτεν ἅπασαν τὴν ἐπιφανείαν τῆς, ὡς χρυσόπλεκτον δίκτυον.

Ἡ μία ἐκαλεῖτο Ῥοδιὰ καὶ ἡ ἄλλη Τριανταφυλλίς.

Πρωίαν τινὰ ἐλθούσαι ἀφῆρσαν τὸν ἀραχνούφαντον πέπλον, δι' οὗ τὸ σῶμα των περιέβαλον, καὶ ῥιφθεῖσαι ἐν τῇ λίμνῃ ἤρχισαν νὰ ταράττωσι διὰ τῶν ποδῶν των τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἠδέως παφλάζον, ἔλειχε τὸ πᾶλλευκον αὐτῶν σῶμα.

— Εἶνε ἄλλη καλλίτερη ἀπὸ 'μέ; ἠρώτησεν ἡ Ῥοδιὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Εἶσαι καὶ σύ, μὰ εἶνε κ' ἡ Λαμία· ποῦ λέει: φέξε ἤλιε μου τί γ'ὼ θὰ φέξω.

— Καὶ εἶναι καλλίτερη ἀπὸ 'μέ;

— Εἶνε, βέβαια.

— Ἀμὴν δέ... σὰ θέλῃ ἄς ἔβγῃ καὶ θὰ δροῦμε... εἶπε θυμωδῶς ἡ Ῥοδιὰ.

Ἄλλὰ δὲν ἔφρασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον τῆς καὶ ἡ κοιλὰς ἐφωτίσθη ἀπὸ μαγικὴν λάμπιν. Μελανή ὡς ἀσφαλτος κόμη, πεπλεγμένη κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν συνήθειαν ἐπὶ κεφαλῆς κωνικῆς καὶ εἶτα

πάγκρατον και άπαλόν στήθος εφάνησαν άνωθεν τής επιφανείας του ύδατος. Ἦν ἡ *Λάμια*. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς· φοβηθεῖσαι.

— Δίες με, εἶπε τῇ Ῥοδιᾷ ἡ *Λάμια*, εἶμαι καλλίτερή σου;

— Εἶσαι, κυρά... εἶπεν ἐκεῖνη, τρέμουσα, ὡς τὸ φύλλον τῆς καλάμου.

— Τότε, θὰ σὲ πάρω 'ς τὸ σπίτι μου, νὰ γένης δουλεύτρα μου... θὰ σὲ κλείσω ἐκεῖ νὰ μαραθῆς καὶ νὰ μὴ καυχηθῆς πειά.

Καὶ παρέσυρεν ἐντὸς τῆς λίμνης ἄκουσαν τὴν Ῥοδιάν.

✱

Μείνασα μόνη ἡ Τριανταφυλλιὰ ἔκλαιε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸ μέρος ὅπου ζῶσα ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐτάφη. Ἐφερε μελικηρήθρας ἀπὸ τὰ σπήλαια καὶ γάλα ἀπὸ τὰς αἴγας καὶ ξανθὸν ἔριον ἀπὸ ἀρτιγέννητον ἀρνίον καὶ τὰ ἔρριπτεν ἐν τῇ λίμνῃ, ὅπως ἐξευμενίσῃ τὴν *Λάμια*, πλὴν οὐδὲν κατῴρθου.

Ἡμέραν τινὰ, βαρυνθεῖσα ἀπὸ τοὺς γόους τῆς ἡ *Λάμια* ἐξῆλθε.

— Τί ζητῆς ἐδῶ Τριανταφυλλιὰ; τῇ εἶπεν ὀργίλη.

— Κυρά, εἶπεν αὐτὴ δειλῶς, δός μου τὴν ἀδελφὴ μου ἢ πάρε κ' ἐμὲ μαζῇ... Ἐκεῖνη δὲν ἔμαθε νὰ δουλεύῃ· εἶμαι καλλίτερη δουλεύτρα ἐγώ.

— Δὲν σὲ θέλω ἐσένα· ἂν θες τὴν ἀδελφὴ σου κόψε καὶ δός μου τὰ μαλλιά σου.

Ἡ Τριανταφυλλιὰ δὲν ἐδίστασεν, ἀλλ' εὐθὺς ἔρριψεν εἰς τὴν λίμνην τὴν χρυσὴν τῆς κόμην. Τότε ἐφάνη ἄνωθεν τῶν ὑδάτων κόρυμβος ροιᾶς, ἀλλὰ δὲν διέκρινε τοῦτον ἢ νεᾶνις, ἀναμένουσα ζῶσαν τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ ἤρχισε πάλιν τοὺς κλαυθμούς τῆς.

Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἀνέδου πάλιν ἡ *Λάμια*.

— Τριανταφυλλιὰ, τί κλαίεις; τῇ εἶπε, γελῶσα χαιρεκάκως.

— Εἶσαι κακὴ καὶ σκληρὴ· ἡ ἀδελφὴ μου δὲν ἐφάνηκε πουθενά.

— Ἐφάνη, ἀλλὰ δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὴν γνωρίσῃς... Δός μου τὰ μᾶτια σου καὶ θὰ τὴν ἀποκτήσῃς.

Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐφάνη σκεπτομένη.

— Δὲν θέλεις; εἶπεν ἡ *Λάμια* τότε... Καὶ ἐκινήθη νὰ φύγῃ.

— ὦ, στάσου! στάσου! εἶπε δακρυχέουσα καὶ συμπλέκουσα παρακλητικῶς τὰς χεῖρας ἡ νεᾶνις· δὲν θέλεις ἄλλο ἀπὸ τὰ μᾶτια μου; Ἐχει πολὺ χρυσάφι ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα μου, διαμάντια καὶ μπιρλάντια, ποὺ λάμπουν ὅταν τὸν ἥλιος θέλεις νὰ σοῦ φέρω ἀπὸ αὐτά;

— Θέλω τὰ μᾶτια σου, μοῦ τὰ δίνεις;! εἶπεν ἀπειλητικῶς ἡ *Λάμια*.

— Τὰ μᾶτια μου!... εἶπε μετὰ φρίκης ἡ νεᾶνις· νά, πάρε, πάρε κ' αὐτά καὶ δός μου τὴν ἀδελφὴ μου... Ὅρκισου ὅμως πῶς θὰ μοῦ τῇ δώσῃς.

— Ὅρκιζομαι, νὰ πεθάνω καὶ νὰ μὴ ἀναζήσω ποτέ· τὰ χεῖλη μου νὰ σκεπάσουν τ' ἀργιγκάθια καὶ τὸ νερό μου νὰ γίνῃ βρωμερό, εἶπεν ἡ *Λάμια*.

— Νὰ πεθάνῃς καὶ νὰ μὴ ἀναζήσῃς ποτέ· τὰ χεῖλη σου νὰ σκεπάσουν τ' ἀργιγκάθια, καὶ τὸ νερό σου νὰ γίνῃ βρωμερό, ἐπανέλαβεν ἡ Τριανταφυλλιὰ.

Καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς βύρλου ἐκέντησε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ τοὺς ἔχυσεν ἐν τῇ λίμνῃ.

— Ἴδου ἡ ἀδελφὴ σου, ἠκούσθη εὐθὺς μετὰ τὴν θυσίαν, ἡ φωνὴ τῆς *Λάμιας*.

Ἡ δυστυχὴς τυφλὴ, ἀργοβατοῦσα καὶ σφάλουσα, ἔτεινε τὰς χεῖρας, πλὴν ἀκάνθας συνήντα μόνον.

— ὦ! δός μου τὴν, ἔλεγε μετὰ πόνου ψυχῆς· δός μου τὴν...

— Σφίξε τὴν ἀγκυλιὰ σου καὶ θὰ τὴν εὕρῃς ἐκεῖ, εἶπεν ἡ *Λάμια*.

Ἐκεῖνη ἔσφιξε μετὰ προθυμίας τὴν ἀγκυλὴν τῆς, πλὴν οὐχὶ τὸ σῶμα τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἀλλ' ἀκάνθας ροιᾶς ἠσθάνθη τρυπώσας τὸ σῶμά τῆς.

— ὦ! μὲ ἠπάτησες, εἶπε μετ' ἄλγους καὶ ἔπεσε λιπόθυμος χαμαί.

Καὶ δὲν ἠνόησεν ὅτι ἡ ροιὰ ἦν ἐνηγκαλίσθη, ἦν ἡ παρὰ τῆς *Λάμιας* μεταμορφωθεῖσα ἀδελφὴ τῆς.

Τῷ ὄντι, πῶς νὰ ἐνόησῃ τις τὰ ἀψυχα, ἀφοῦ δὲν ἐνοοῦνται τὰ ἔμψυχα καὶ λογικὰ ὄντα!...

✱

Ἡ Τριανταφυλλιὰ συνελθοῦσα μετ' ὀλίγων ἠγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ βαδίσῃ, ἀλλὰ προσέκοπτεν ἀνὰ πᾶν βῆμα... Ἐλεῖπον οἱ γλαυκοὶ καὶ μάγοι ὀφθαλμοὶ τῆς· τὸ φῶς ἐκεῖνο, ἄνευ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ ἥλιος καθίσταται ἀφανής, καὶ αὐτὴ ἡ θεῖα καὶ φεγγυόβλος στήλη θὰ ἀπέβαινε περιττὴ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, εἶχε σβεσθῆ δι' αὐτήν.

— Μοῦ ἔλεγαν τῆς *Λάμιας* κακαὶς καὶ φθονεραὶς μὰ δὲν τὸ πιστεύα τόσφ... Ἐκοψα τὰ μαλλιά μου, τὰ χρυσὰ μαλλιά μου καὶ τῆς τὰ ἔδωκα... Ἐπειτα τῆς ἔδωκα τὰ μᾶτια μου· τί μὲ μέλλει, ἔλεγα, ἀφοῦ θὰ μοῦ δώκῃ τὴν ἀδελφὴ μου; ἐκεῖνη θὰ μὲ παίρνῃ ἀπὸ τὸ χεῖρ... θὰ μοῦ μιλήῃ, θὰ γελοῦμῃ μαζῇ καὶ θὰ τὰ λησμονῶ ὅλα· μὰ τόρα; Ἄχ!...

Εἶπε, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἦκουσε τότε φωνὰς ἀνθρώπων καὶ ὑλακὰς κυνῶν. Ἀνθρωπὸς τις ἐπλησίαζε πρὸς αὐτήν, αὐτὴ δὲ ἐξ αἰδοῦς, διότι ἦν ἡμίγυμνος, περιεστᾶλη εἰς λόγμην βρύων, ὡς ἡ Ἀρτεμις πρὸ τῶν περιέργων βλεμμάτων τοῦ Ἀκταίωνα.

— Κόρη μου!... ἐφώνησεν ὁ ἀνθρωπὸς ἰδὼν αὐτήν.

— Πατέρα μου!... εἶπεν ἐκεῖνη, πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τῷ ὄντι ἦτο ὁ δύστηνος πατήρ, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει πρὸς ἀναζήτησιν τῶν θυγατέρων του.

Ὁ γέρον μετὰ μικρὸν ἔμαθε τὰ πάντα. Προσκαλέσας τοὺς ὑπηρέτας του, ἐκένωσαν τὴν λίμνην, εἰς τὸν πυθμένα δ' αὐτῆς εὔρον πλάκα τεφρόχρουν, ἣν ἠθέλησαν νὰ ἀποσπάσουν.

— Κάτωθεν αὐτῆς εἶνε ἡ κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρον.

Πλὴν, εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα, ὅπερ οἱ ἐργάται κατέφερον ἐπὶ τῆς πλακῆς, φωνὴ

τρομώδης ἠκούσθη, τρέψασα εἰς φυγὴν τοὺς ἐργάτας. Ἡ λίμνη ἐπληρώθη ὑδατος, πάλιν φωνὴ δὲ γλυκεῖα, πλὴν μελαγχολικῆ ἠκούσθη λέγουσα:

— Τοῦ κάκου, ζητεῖς νὰ μὲ σώσῃς, πατέρα... πάρε τὴν ἄλληλ σου κόρη καὶ φύγε... ἐδῶ εἶνε τόπος κακός. Μὴ θέλῃς νὰ βγάλῃς τὴν πλάκα, γιὰτὶ ἀμέσως θὰ πηδήσῃ νερὸ νὰ πνίξῃ τὸν κόσμον... Δὲν εἶναι δίκαιον διὰ μίαν ψυχὴν, ὅσφ ἀγαπητὴ καὶ ἂν ἦνε, νὰ θυσιάζῃ κανεὶς τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων...

Ἡ φωνὴ ἐσιώπησεν. Ὁ γέρον καὶ ἡ τυφλὴ ὑπὸ φρίκης καταληφθέντες ἔφυγον μακρὰν. Ὁ γέρον βαρυνεθὴς, ἔφερε τὴν τυφλὴν θυγατέρα του ἄκουσαν εἰς τὸν πύργον του καὶ ἔμεινεν ἡ κοιλὰς ἡσυχος καὶ ἡ Ῥοδιὰ ἄνευ τῆς ἀδελφῆς τῆς...

✱

Ἄλλ' ἡ τυφλὴ δὲν λησμονεῖ εὐκόλως. Ὡς ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρέθουσαν, ὁ Πᾶν τὴν Σύριγγα, ὁ Ὠρίων τὰς Πλειάδας καὶ ἡ Γῆ τὸν Οὐρανόν, οὕτω καὶ αὐτὴ ποθεῖ τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀδελφὴ τῆς μένει καθειργμένη. Διαφυγοῦσα ἡμέραν τινὰ τοὺς φύλακας τῆς κατέρχεται εἰς τὸν κῆπον καὶ σπεύδει σφάλουσα εἰς τι μέρος, ἐνθα εἶχον φυτεύσει μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς μικρὰν ροιάν. Ἐκοψε μικρὸν αὐτῆς κλάω, ὡς τὸν χρυσόφυλλον κλάδον ὁ Αἰνεῖας εἰς τὰ δάση τοῦ Ἀόρνου, πιστεύουσα ὅτι οὗτος, ἐπειδὴ παρ' ἐκεῖνης ἐφυτεύθη, θὰ ὠδήγει τὰ σφάλοντα βήματά τῆς καὶ θὰ ἀντικαθίστα τοὺς ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς τῆς πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Ῥοδιᾶς. Καὶ ἤδη κρατοῦσα αὐτὸν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ὡς ἡ Ἐνωὴ τὴν δάδα καὶ εἰς τὴν δεξιὰν ὀζῶδη ῥάβδον καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ μικρῆς λευκομάλλου ἐλάφου, ὡς ἡ Ἀρτεμις, διεπέρα βραδυποροῦσα φάραγκας καὶ δρυμούς, διευθυνομένη ἐνστιγματωδῶς πρὸς ὁ μέρος ἠλπίζεν ὅτι ἦν ἡ ἀδελφὴ τῆς:

Οὕτως ἀνυπομόνας σπεύδει πρὸς τὸ τέκνον ἡ μήτηρ, ὅταν αἰσθανθῇ τοὺς μαστούς τῆς βαρύνοντας, οὕτω καὶ ἡ Ἀρτεμις ἔσπευσεν ὅπως ἐκδικηθῇ τὴν ὑβρισθεῖσαν μητέρα τῆς, φονεύουσα τὰς θυγατέρας τῆς Νιόβης.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφρασεν εἰς μέρος, ὅπου ὁ Πηνειὸς ἐκύλιε μετὰ πατάγου τὰ ψυχρὰ καὶ θολὰ ὑδατά του, μέσφ πετρῶν καὶ κορμῶν δένδρων.

Δὲν ἐδίστασεν· οὐδόλως ὁ τῶν ὑδάτων βρόμος τὴν φοβίζει. Καλέσασα τὴν πιστὴν τῆς ἔλαφον καὶ ἱππαστὴ καθίσασα ἐπ' αὐτῆς ῥίπτεται εἰς τὸν ποταμόν. Ἀλλὰ τὸ βεῖθρον εἶναι ὀρμητικόν· ἡ ἔλαφος ἀγωνίζεται, φθάνει εἰς τὸ μέσον, καὶ μόνον ἡ μικρὰ καὶ ὠραία κεφαλὴ τῆς φαίνεται ἄνωθεν τῶν ὑδάτων. Ὁ ἀνεμὸς καὶ τὸ ὕδωρ κολποῦσι τὰ ἐνδύματα τῆς τυφλῆς, ἥτις μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ διαβῇ, μένει γαλήνιος ἐπὶ τῆς ἐλάφου... ὁ ἀνεμὸς σκορπίζει τοὺς μικρὸν ἀναπτυχθέντας χρυσοῦς τῆς κόμης τῆς θυσάνους, οἵτινες δέρουσιν ἐλαφρῶς τὸ ὠχρόν, πλὴν γαλήνιον πρόσωπόν τῆς... εἰς τὰ χεῖλη τῆς, τὰ χροῖαν μεμαραμμένου κρῖνου λαβόντα, ἐπι-

κάθεται πιερία τις, τὰ δὲ βλέφαρά της κινούνται, ὡσεὶ θέλοντα νὰ δεῖξωσιν αὐτῇ τὸν κίνδυνον· ἔχει ἐσταυρωμένους εἰς τὸ στήθος τὰς χεῖρας, καὶ ἐν μιᾷ τούτων κρατεῖ τὴν ροιάν, ὡς ὁ θνητὸς τὴν ἐλπίδα φαντάζεται τὴν ἔκτασιν, τὸν ποταμὸν ὃν διέρχεται, τοὺς χάλικας καὶ τὰς ὄχθας τοῦ καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν φυομένας ἰτέας, ἀλλὰ γνωρίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἴδῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν της κρατεῖ εὐθὺ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ ἔλαφος διευθύνεται.

Ὁ Πηνειὸς, νομίσας αὐτὴν ὡς τὴν ἀγαπητὴν του νύμφην Κρέουσαν, συνέχει τὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων του καὶ ἡ ἔλαφος ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν τυφλὴν. Ὁρθοῦται ἐκεῖνη καὶ ἐξακολουθεῖ, μέσῳ ἀκανθῶν καὶ τριβῶν, τὸν δρόμον της· αἱ βᾶτοι ξεσχίζουσι τὰ ἐνδύματά της καὶ αἱ ὀκακάνθαι τοὺς πόδας της, πλὴν ἀδιαφορεῖ.

— "ὦ! ἐὰν εἶχα τὰ μάτια μου· λέγει καὶ σπεύδει, σπεύδει ἐκεῖ, ἔνθα ταχύτερον ἔχει φθάσει ὁ λογισμὸς της.

✱

Μετ' ὀλίγον ἀκούει παρὰ τοὺς πόδας της ἄλλα ὕδατα, ὀρμητικῶς θραυόμενα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ γλυκεῖν φωνὴν, περιπαθῶς ψάλλουσαν ἄσμα ἀπελπιστικόν, ὡς τὸ ἄσμα ἰσοβίου κκαταδίκου:

Ὁ ἥλιος ἔσβυσε,
Πᾶν τὰ λουλούδια,
Φύγαν τὰ ὄνειρα,
Χαράς, τραγούδια·
Ἡ γῆ σκοτώθηκε,
Χάθη τ' ἀηδόνι,
Βορριάς ἐχούμησε,
Πλακῶναι χιόνι...

Νεῖατα ἠρήφανα,
Περσία καλλή,
Ὅλα ἡλοήκανε...
Ἀνεμοζάλη,
Τὰ ἦρε κ' ἔφυγε...
Ἄ! ἔλα, Χάρε,
Κ' ἐμὲ τὴν ἄμοιρη,
Μαζὴ σου πάρε...

Ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς ἀδελφῆς της καὶ συγκινημένη καὶ κκατάκοπος ἐκ τῆς ὀδοιπορίας ἐκάθησε παρὰ τὴν ῥίζαν πολυφύλλου πλατάνου.

— ὦ, ἀδελφὴ μου, ποῦ ἦσαι; ἔλεγεν ἡ Ῥοδιά· με ἀφῆσες λοιπὸν καὶ σύ!... Ὅταν ἤμεθα μικραὶ, ἐσύναζα τὰ λουλουδάκια καὶ ἔπλεκκα μ' αὐτὰ τὰ μαλλιά σου... σοῦ ἔφερνα νεράκι κρύο ἀπὸ τὴν πηγὴ καὶ τὴν πρωτομαγατικὴν δροσιὰ νὰ νίβης τὸ πρόσωπό σου... τὴν με λησμόνησες... ἄχ! με λησμόνησες καὶ σύ!...

Ἡ τυφλὴ ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη. Ἠγέρθη τότε καὶ ἠθέλησε νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν, πλὴν μόλις προχωρήσασα μικρὸν ἐν τῷ ὕδατι ἐφοβήθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς Ῥοδιάς, ὡς ἡ φωνὴ τῆς μελαγχολίας ἠκούσθη λέγουσα:

— Μὴ φοβῆσαι τὸ ὕδωρ, ἀδελφὴ μου· θὰ γνωρισθῶμεν ἀπὸ τοὺς παλμούς της καρδίας μας. ἔλθέ, σύ με τὴν ἀγκάλην σου θὰ μοῦ δώσης ζωὴν καὶ ἐγὼ με τὰ φιλήματά μου τὰ μάτια σου.

— Δὲν θέλω τὰ μάτια μου, φθάνει νὰ σὲ ἀποκτήσω· εἶπεν ἡ τυφλὴ.

Καὶ ἐρρίφθη παράφορος εἰς τὸ ὕδωρ. Πλὴν ὁ ἦδη ἀφῶρος ὑπαισέρπων διὰ

τῶν χόρτων ῥύαξ ἐκούλιε τότε μετὰ μανίας τὰ ρεῖθρά του. Ἡ τυφλὴ ὕψου τὰς χεῖρας ἄνω τῶν ὑδάτων ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλ' οὔτε ἡ καλλίσφυρος Λευκοθέα ἔροψεν αὐτῇ τὸ κρῆδεμόν της, οὔτε δένδρον τι ἔκλινε τοὺς ἀκρέμονάς του, ὅπως ἀφ' ἐνὸς τούτων δραττομένη σωθῇ...

Ἐπνίγη καὶ αἱ κάλαμοι ἐπανέλθον τοὺς θρήνους των καὶ ὁ νυκτοκόραξ ἠκούσθη κλαίων ἐπὶ τῆς κυπρίσσου ἐκεῖνης.

✱

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μικρὰ ῥοδὴ ἐφάνη παρὰ τὴν ῥίζαν τῆς πλατάνου. Παρεκάλεσεν αὐτὴν ὅπως τὴν λάβῃ εἰς τὸ ὕψος της καὶ αὐτὴ ἔκλινε καὶ περιελίχθη εἰς τὸν κορμὸν της ἡ ῥοδὴ. Πλὴν ἐστέναζεν αὐτὴ.

— Τί ἔχεις ῥοδὴ μου; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡμέραν τινὰ ἡ πλατάνος.

— Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, εἶνε ἡ ἀδελφὴ μου· ὁ ποταμὸς μὲ ἐμπόδισε νὰ τὴν ἴδῶ ὅταν ἐξούσα· τὴν ἀδύνατος δὲν ἔμπορῶ νὰ φθάσω καὶ νὰ τὴν φιλήσω, κκαθῶς πρῶτα, εἶπε στεναζούσα αὐτὴ.

Ἡ πλατάνος συγκινηθεῖσα, ἔτεινε ἕνα της κλάδον, ἐσχημάτισε τύξον, ἄνωθεν τοῦ ὕδατος, καὶ περιελίχθη ἐκεῖ ἡ ῥοδὴ καὶ εἶτα ἔκυψε τὸν κλώνά της, ἀκριβῶς ἄνωθι τῆς ροιάς. Ὅταν ὁ ἀνεμος φυσήσῃ ταλαντεύει τὸν κλῶνα τῆς ῥοδῆς καὶ ὁ κόρυμβός της φιλεῖ τὴν ροιάν τρυφερῶς. Τότε αἱ κάλαμοι συρίζουσι ἠδέως, τὰ πτηνὰ γλυκοψάλλου ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῆς πλατάνου, τὰ ἐν τῇ κοιλάδι φυτὰ στολίζονται μετὰ εὐωδέστερα ἄνθη, ὁ ῥύαξ κκαλαρύζει ἐν μετανόια, αἱ δὲ δύο Ἀδελφαὶ ἀνταλλάσσουσι τὰ ἄνθη των καὶ δὲν παύουσι ψιθυρίζουσαι τὸν ὄρκον τῆς Λάμιας.

— Νὰ πειθάρης καὶ νὰ μὴ ἀταξήσῃς ποτέ· τὰ χεῖλη σου νὰ σκεπάσουν τ' ἀργυρακάθια καὶ τὸ νερό σου νὰ γίνῃ βρωμερό.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης κκατερουπάνθη καὶ τὰ βρύα ἐκάλυψαν τὰ χεῖλη της...

Ἐν Λεχαινοῖς.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. Κ.

Ο ΜΑΪΟΣ

ΕΙΚΩΝ

— Καλλύνωμεν διὰ τῆς παρουσίας μας τὴν πολυτελεῖ δαίτην, ἣν ἡ Γῆ παραθέτει πρὸς τιμὴν τοῦ ὠραίου Νεανίου, τοῦ ἐρχομένου ὅπως εὐωχηθῇ ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς, εἶπον μεταξὺ των αἱ Νύμφαι.

Καὶ ἰδοῦ, ἡ χροιάν μεμαραμένου φύλλου ἔχουσα ἐπιτραπέζιος ὀθόνη, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀφαιρεῖται καὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἄλλης πρασίνης.

Ἰδοῦ, ῥοδοκαλὶ καὶ καλλιθέφαροι αἱ Ὀρειάδες, ἔρχονται ἐν χορῷ καὶ ἐπὶ τῶν ποικίλων ἐδεσμάτων πολυχρόους ἐπιθέτουσι διαφανεῖς καλύπτρας.

Ἰδοῦ εἶτα αἱ Νεαῖδες, ὠραιαί, ὡς ἡ Ἥβη, με γαλήνιον μέτωπον, λευκῶλενοι, ἀτμηλῆτως ἐνδεδυμέναι, ἔρχονται φέρουσαι ἐντὸς χρυσῶν κρατήρων νέκταρ, ὅπερ

χύνουσι ἠσυχεῖ ἐντὸς κυπέλλων, ὧν ὁ πυθμὴν πολυχρόους χάλικας φέρεσι καὶ ἐπ' αὐτῶν τὸ νέκταρ καταπίπτων ἀποτελεῖ ἠδυμιγῆ τινὰ καὶ θυμῆρη φλοῖσθον.

Καὶ ἦδη... αἱ θανοῦσαι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς θυγατέρες ἐξανίστανται αἱ Δρυάδες καὶ Ἀμαδρυάδες ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἀύχμηρῶν φερέτρων των μείναςσαι, ἀναφαίνονται ὠραιαί, ὡς ἡ Ἀφροδίτη, παρ' ἧς τὸν κκαστὸν ἐδανείσθησαν, ὅπως μὴ, ἐν τῇ νεκρικῇ των θέσει διατελοῦσαι, τὸ ἀγλαδὸν των πρῶσων ρικνοῦται καὶ αἱ ξανθαὶ τῆς κόμης των τρίχες λευκκίνωνται ὑπὸ τοῦ χρόνου. Εὐσταταεῖς αὐταὶ καὶ καλλιζῶναι καὶ μακρόκομοι, ἔρχονται φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῆς κκανίστραν πλήρες διαφόρων ἀνθῶν καὶ πτηνῶν πολυχρόων καὶ ψάλλουσαι, μετ' ἀργυραῆχου φωνῆς, διαφόρους ὠδάς.

✱✱

Μέσῳ ἀνθοστολιστοῦ τρίβου, πρὸς τὰ δώματα τῆς Γῆς ἀγούσης, τὸ βῆμα φέρει γοργόν, νεανίας φιλομειδῆς καὶ ἐράσμιος. Ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ προσώπου του μόλις ὁ ἴουλος ἐπανθεῖ· οἱ τὸ χρῶμα τοῦ Οὐρανοῦ ἔχοντες ὀφθαλμοὶ του, γοργοί, ἐκφράζουσιν ἣν αἰσθάνεται χαρὰν, ἡ δὲ κόμη του, κκαταχειρῆται μυριοπλόκκμος ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ μετ' αὐτῆς πλέκονται τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας καὶ πορτοκαλλέας. Φοβοῦμαι τὴν Κύπριδα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ εἶπω ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἦν ὠραιότερος τοῦ Ἀδωνιδός της.

✱✱

Χαρμόσνου γέλωτες καὶ φωναὶ καὶ ψόφοι φιλημάτων βαρεῖς ἀκούονται μετὰ μίκρον εἰς τὸ δῶμα.

Ὁ νεανίας ἦλθεν.

Αἱ Ὀρειάδες ἐξαπλοῦσιν ἄλλην ἀνθόπλεκτον καλύπτραν ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων, αἱ Νεαῖδες χύνουσι διαυγῆς τὸ νέκταρ των μέσῳ περιπλοκάδων, κκισσοῦ καὶ ἀγρόστεως, αἱ δὲ Δρυάδες καὶ Ἀμαδρυάδες, λαμβάνουσαι ἐκ τοῦ κκανίστρου, διασπείρουσι ἄνθη καὶ πτηνὰ: τὰ ἄνθη διαχύνουσι μύρον βρωμόσμον, τὰ δὲ πτηνὰ, μελίφωρα τονίζουσι ἄσματα.

Ὅτω πομποδῶς καὶ γηθοσύνως ὑποδέχονται τὸν Μαῖον αἱ Νύμφαι τῶν δασῶν καὶ τῶν λειμώνων αἱ Νηρηίδες, οὗτος δ' εὐγνωμονῶν, χεεῖ ἐπὶ τῆς Γῆς τὸ πλήρες βρυστοῦ κύπελλόν του καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τούτου μεθυσκομένη αὐτὴ, ἀναγεννᾶται καὶ χαίρει καὶ ἠδᾶ καὶ τὸ ἐκ τῶν μερμυῶν τοῦ βίου ρυτιδωθὲν μέτωπον τοῦ θνητοῦ, φαιδρύνεται ἐπὶ μικρὸν...

Α. Δ. Κ.

Ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων· πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίας, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλιου Βέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φωτάκου, ὑπασπιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, θρ. 1 [ἰλιθ. Ταχ. 1.20].

«Ἑλληνικὸν Ἀγῶνος τὸ Τριακασιάδραχμον ἔναθλον, διήγημα Γρ. Δ. Σκουποῦλου, θ 1.

«Ἐπιστολαὶ καὶ Μυθιστορηματὰ», ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπ. 40.

«Εἰκόνες», σατυρικαὶ διατριβαὶ, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρου, λ. 60.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.